

КРИСТОФ МЕКЕЛ СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Удави се той сред вълните на времето и безследно
 потъна в пространства, които извая
 от Земя и Небе, и изпълни докрай
 с царства, богове и ангели, с неизтощимите
 дихания на всемира, с мечти и огън,
 с крясък и бури, и с първия гръм на Творението
 Сляп за света, той пое, жив, надолу
 по безтегловния, въртящ се над бездната
 Маелстром^[1], където водата увлича
 в глъбта материци от светлина,
 поглъща ги, сдъвква ги и ги праща навред в
 небесата,
 а там, танцуваща сред низходящия вятър, пяната
 бие криле
 и се превръща за миг в корморани, които блестят
 и покрай дъгата се люшват надолу
 в нощта и още надолу в кипящата пустош.

Левиатан^[2] го погълна и понесе през времето,
 през прилив и отлив назад към Отвъдното,
 но той го откъсна от синевата слепяща, напуснаха
 рая.
 земята подириха; и той изпълзя от пастта му,
 слезе на сушата, а зад гърба си остави морето и
 екота;
 тъй се положи начало на времето; а кормораните
 бяха вече дошли преди него, скалите
 го зовяха по име; гори се издигаха там,
 готови да го приемат сред цвят и сянка,
 сред светлината да го приеме го чакаше слънцето;
 а чужд да не бъде, подели рибата с него водата
 на всички потоци, а лятото, зимата щедро
 дариха го с облаци и небеса, с пяна от сняг.

Ето ме. Дойдох. Цели столетия,
 изпълнени с буйство и скитане, оставих зад себе си,
 отдалечих се немалко от боговете. Човешкият свят
 състари ме от ярост, от гнет и заблуди,
 състари ме съвсем. Мощта на човека
 и неотменното негово право пред Творението,
 болката му
 в зоните на обстрела, установеното му наследство:
 гордостта пред смъртта, гневът, надеждата,
 нейният прах
 с време кръвта ми почерниха, но аз виках и викам
 назад към Началото: „Ето ме! И тук ще остана.“

Тъй време изтече, от всякоя ноц
 с нова сянка излизам пред всяко слънце,
 жив съм все още; гибели
 сменям, и гнет, и смърт, но все още постигам
 своето възкресение от порой и разруха,
 все още извайвам пространства от земя и небе...

В тях аз живея, в тях аз предлагам за някое време
 на царства и слънца, на боговете онова домашно
 огнище,
 което излиза от кратера (а в ушите ми
 още ехти освободеният гръм на Творението),
 живея за гняв и за смях, нелюбезен
 към силните, даже в смъртта си огън издишвам,
 за да е пулсът ми твърд като камък;
 тук, в този шемет на вълчия век,
 отредил ми пътеки от кръв, аз стоя в светлината,
 за да поема скалата, която от свода ще падне
 и ще разкъса ръцете ми, ала не ще ме забие в
 земята.

Приветствам всички епохи, през които преминах,
 все по-смътно, далеч зад гърба ми отекваха те,

*и вдигам глас, за да извикам назад към Началото,
че никой не ме очаква там долу, в мрачния край на
Творението.*

1969

[1] Водовъртеж край норвежкия остров Москенесьой — Б.пр. ↑

[2] Митично морско чудовище, за което се говори в Книга на Иов, 41:1-34 — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.